

Η ΣΥΝΘΕΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΠΛΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ (του Γιάννη Ζήση)

Η αναφερόμενη απλότητα δεν είναι απλοϊκότητα, αλλά αντιστοιχεί σ' εκείνη την «απλότητα του οφθαλμού», με την χρηστική έννοια και στην πιο βαθιά της διάσταση. Υποδηλώνει μια ενστικτώδη, δοκιμασμένη, ενσυνείδητη και ολοκληρωμένη απροσωπία, αποκέντρωση, ομαδικότητα και συνεργατική επικοινωνία.

Υποδηλώνει μια άνεση «Αφιλόδοξης Ταυτότητας» που έχει ως ένστικτο το πάθος της ανωνυμίας, του απαρατήρητου και του άγνωστου που ύμνησε ο Αλεξάντερ Πόπ και πολλοί άλλοι στοχαστές όπως ο Σόρεν Κίρκεγκαρντ που εμπνευσμένα απέδιδε την αρέσκεια του Θεού να κυκλοφορεί incognito. Αυτό συμβαίνει παρά την βιωματικά εναργή ένταση και την αναλυσκόμενη υπερβατικότητα της ζωής και της συνειδητότητας σε μια μέθεξη εργώδη εσωτερικά και εξωτερικά.

Δύο είναι τα θεμελιώδη προβλήματα για να αρθεί η ανθρώπινη φύση σ' αυτή την απλότητα.

1. Το **πρώτο σημείο δυσκολίας** είναι ότι πρέπει να καταφέρει να διεισδύσει μέσα από την αισθαντικότητα, την σκέψη και τον ψυχολογισμό τους στην εννοιακή και ενατενιστική αμεσότητα στον κόσμο και το βάθος της πραγματικότητας, με καθαρό λόγο και διακριτική συμπαθητική κατανόηση.
2. Το **δεύτερο σημείο δυσκολίας** έγκειται στο γεγονός ότι ένα τέτοιο υπερβατολογικό εγχείρημα συνειδησιακής διέγερσης και αναστοχαστικής επίτευξης μπορεί να εγείρει τυρβώδη και φρενήρη ψυχολογική ατμόσφαιρα στην προσωπικότητα και αυτό δηλητηριάζει βαθιά την δράση της και την εκτρέπει. Γι' αυτό και πριν από αυτήν την επίτευξη της διακονούσας το Είναι συνειδητότητας, απαιτείται μια μακρά σειρά από επιτεύξεις ή βαθιές παραιτήσεις από την ψυχολογική αυταπάτη.

Μόνο έτσι ο «απλός άνθρωπος» του Ρόμπερτ Μπράουνινγκ, όπως και ο «απλός οφθαλμός» του Χριστού δεν θα υποδηλώνει απαξία για τους άλλους ή τους φυσικούς ανθρώπους όπως και για τους μεγάλους αριθμούς τους που τόσο άρεσαν στον Αβραάμ Λίνκολν ή τον Ουώλτ Ουίτμαν ώστε ο τελευταίος να τους αφιερώσει τα ένδοξα «φύλλα της Χλόης». Δεν υποδηλώνει απαξία για καμία κλίμακα όντος.

Η χωριστικότητα είναι αδιανόητη οντολογικά και ο νόμος του μερισμού κυβερνάει διακριτικά, άλλοτε ένδοξα και άλλοτε άδοξα σ' όλα τα επίπεδα. Παράιτηση λοιπόν από κάθε διεκδίκηση έργου και ιδέας παρ' όλη την εκλυόμενη θέληση για το καλό και την υπηρετούσα συνταύτιση με το όλο. Μόνο έτσι τα βάθη του Εαυτού εγείρονται στις φαινομενικές αντιξοότητες επάξια. Έτσι ανοίγεται ο δρόμος της Χαράς και της ευδαιμονίας της ψυχής και του πνεύματος πατά τις όποιες συνθήκες. Μ' ένα θεατρικό αφοπλισμό του Εαυτού, με μια "ενοποιό πράξη" που υποδηλώνει έσχατη ψυχολογική αφοβία.

Αυτή η ευδαίμων υπαρξιακή εμπιστοσύνη αποτελεί βάση βιωματικής ακτινοβολούσας αειφορίας, αφθονία και απελευθέρωση του κινήτρου. Ανοίγει το τοπίο μιας εσωτερικής απειροσύνης που χαίρεται από την φαινομενική αδυναμία της και ανεξουσιαστικότητα της. Ενεργεί υπό το φως μιας διακονούσας ή υπηρετούσας ελευθερίας, υπό την εκουσιότητα ή την θέληση στην Πνευματική της διάσταση. Λειτουργεί αφαιρετικά και ανακαινιστικά στην μορφή και τις ιδέες που την διακατέχουν.

Αυτή η απλότητα αντιλαμβάνεται την πολλαπλότητα των όντων που ενεργούν παράλληλα με το ότι «Ο Εαυτός είναι Ένας». Έτσι αναγνωρίζεται διακριτικά και ταυτόχρονα ως απελευθερωμένη από το άγχος της αυταπάτης του χωριστού εαυτού με μια ενστικτώδη άνεση στην αναλίσκουσα και ζωοποιό ενότητά Του. Ο εαυτός είναι πέρα από τις θεατρικές παροδικότητες των μορφών. Ζει ως αμέριστα προσηλωμένη και απελευθερωτική «απομονωμένη ενότητα».

Έτσι εκδηλώνει το Είναι με Διάρκεια απελευθερωμένη από το άλγος και την παράσταση του Χρόνου, απελευθερωμένη από τον φόβο και τις τροποποιήσεις του φόβου και του νου. Ζει σε μια αγάπη που πιστοποιεί την αποδοχή της Ολότητας με μια ενάργεια που προσπερνάει την σκέψη και τον νου στο άγχος του να εκφράσει το Είναι και το Πνεύμα.

Με όλη τούτη την βιωματική διαφορά από το σύνηθες η φύση διατηρεί το Χαρίεν μέτρο ως σχεδόν απαρατήρητος βίος και ορθές ανθρώπινες σχέσεις χωρίς τα δεσμά της ιδιοτέλειας.

Προφανώς αυτό είναι ένα όριο εαυτότητας στο οποίο συγκλίνει μια μακρά ακολουθία προοδευτικών πραγματώσεων. Η ομορφιά τόσο του ίδιου του Ορίου όσο και της συγκλίνουσας ακολουθίας συναποτελούν ένα τοπίο ταξιδιού στον Εαυτό μας.

2 Ιουνίου 2010

Γιάννης Ζήσης, συγγραφέας